

Arrest

nr. 181 331 van 26 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren in het dorp Khodaidadkhel in het district Baghlan Markazi van de provincie Baghlan en hangt u het soennitisch geloof aan. Uw vader is Pashtoun van origine en uw moeder is een etnische Tadzjiek. Toen u ongeveer vijf jaar oud was verhuisden uw ouders naar het buurland Iran. Jullie beschikten er over amayesh kaarten. Toen u zeven jaar was werd uw vader in Iran opgepakt en teruggestuurd naar Afghanistan. U heeft sindsdien nooit nog iets van hem vernomen. Uw moeder moest het gezin onderhouden en uw oudere broer U.(...) hielp haar. Uzelf ging naar een Iraanse school. Op een dag tijdens de zomervakantie werd u opgepakt door de Nirouye Entezami (de reguliere politie) toen u aan het werken was. U werd opgesloten in een detentiecentrum genaamd Hesar

e Tahmaseb en na één nacht zonder meer vrijgelaten. Daarna werd u echter opnieuw meegenomen door de Entezami toen u fruit aan het plukken was op een plaats in de richting van Qazvin. Ditmaal werd uw verblijfskaart gecontroleerd door Ettela'at (de geheime dienst) die vaststelde dat deze niet geldig was in de regio waar u was opgepakt. Uw verblijfskaart en uw studentenkaart werden dan ook ongeldig gemaakt. Ze dreigden ermee om u naar Afghanistan terug te sturen tenzij u zich zou aansluiten bij de Fatemiyoun brigade en in Syrië zou gaan vechten. U werd diezelfde dag vrijgelaten en u kreeg een week bedenktijd. U besliste echter om te vluchten. Op 27 juli 2015 diende u in België een asielaanvraag in. U beschikt over een bewijs van beëindiging van de eerste drie jaren van de middelbare school afgeleverd op 04/04/1391 (Perzische kalender, komt overeen met 24 juni 2012 volgens onze kalender) en een attest waarin gesteld wordt dat u het vijfde middelbaar beëindigde in het academiejaar 1387/1388 (periode 2008/2010).

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS I, p. 1 en CGVS II, p. 1) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Op basis van uw verklaringen en de door u neergelegde documenten is het immers onmogelijk om een zicht te krijgen op uw identiteitsgegevens en uw verblijfplaats(en) voor uw komst naar België.

Vooreerst verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ Fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling, p. 1) dat u geboren was op 5 juli 1999 en dus bij uw aankomst in België 16 jaar oud was. Echter dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde leeftijd geen geloof kan worden gehecht. De beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 11 augustus 2015 toont immers aan dat u op dat moment al 20,6 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2 jaar. Hieraan dient nog toegevoegd te worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aanvankelijk beweerde K.(...) R.(...) te heten (DVZ Fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling, p. 1). Hiermee geconfronteerd stelde u dat u een valse naam had genoemd omdat u bang was om teruggestuurd te worden naar Iran. U verwees hierbij ook naar uw Iraanse schooldocumenten waarop uw naam vermeldt staat als R.(...) S.(...)(CGVS I, p. 2). Daarna verduidelijkte u dat uw grootvader R.(...)heette en stelde u dat uw volledige naam dus R.(...) R.(...) S.(...) is. Toen u gevraagd werd of S.(...) R.(...) de naam was die u bij uw geboorte in Afghanistan had gekregen moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS II, p. 2). Van een asielzoeker mag echter ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland van bij aanvang correct inlicht over zijn leeftijd en zijn naam. Bovenstaande vaststellingen doen dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts hebt u helemaal niet aannemelijk gemaakt dat u sinds uw vijfde levensjaar onafgebroken als vluchteling in Iran hebt gewoond

Zo stroken uw verklaringen over de plaats waar u vanaf uw vijfde tot aan uw vertrek naar België zou verbleven hebben niet met de op het CGVS aanwezige informatie. U verklaarde hieromtrent dat u vanaf uw aankomst in Iran tot uw vertrek naar Europa in Safa Dasht, deel van de stad Malard, had gewoond (CGVS I, p. 6). U beweerde dat Malard behoort tot het Shahriar district van de provincie Teheran. In werkelijkheid echter is Malard zelf een district en is de stad Malard de hoofdstad hiervan. Na confrontatie bleef u echter volhouden dat Malard behoort tot het district Shahriar. U wist daarnaast wel dat er een bus is van Malard naar Teheran en dat de busreis anderhalf uur duurt, maar gevraagd naar de naam van de busmaatschappij moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS I, p. 5 en 6).

Voorts legde u inconsistente en vage verklaringen af over de financiële situatie van uw gezin in Iran. Zo stelde u aanvankelijk dat jullie na de verdwijning van uw vader konden overleven doordat uw oudere

broer als arbeider werkte. U voegde toe dat zijn loon niet zo slecht was en dat hij gemiddeld 500.000 toeman per maand verdiende (CGVS I, p. 7). Toen er tijdens het tweede gehoor gevraagd werd naar de leeftijd van uw oudere broer U.(...) verklaarde u dat hij drie jaar ouder was dan u. Toen er geopperd werd dat U.(...) toch wel zeer jong was op het moment dat uw vader verdween en hij het gezin begon te onderhouden wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat het uw moeder was die werkte, met name als kuisvrouw. Uw broer zou haar gewoon geholpen hebben. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen antwoordde u dat er tijdens het eerste gehoor niets gevraagd werd over uw broer, hetgeen niet als uitleg kan worden weerhouden (CGVS II, p. 2 en 3). Op de DVZ verklaarde u trouwens dat uw oudere broer niet kon werken omdat hij iets aan zijn been had (DVZ vragenlijst, p. 3, vraag 5). Bevreemdend in dit verband is ook dat u niet eens bij benadering kunt zeggen hoelang U.(...) naar school is geweest (CGVS II, p. 3). Toen u gevraagd werd hoeveel huur jullie betaalden in de periode voor uw vertrek moest u het antwoord schuldig blijven, u stelde dat u het zich niet meer kon herinneren (CGVS II, p. 3). Of jullie een huurwaarborg hadden moeten betalen wist u evenmin (CGVS II, p. 4). Gevraagd naar prijzen van dagdagelijks voedingsmiddelen in de periode voor uw vertrek kon u enkel dat van een brood noemen. Hoeveel een kip kostte wist u niet en van een liter melk kende u enkel de prijs van de periode voor de internationale sancties die volgens de op het CGVS aanwezige informatie een aanvang namen in de periode 2010/2012 (CGVS I, p. 13). Ook kon u niet eens bij benadering aangeven wat de prijs was van een liter benzine in Iran op het moment van uw vertrek (CGVS I, p. 13).

U slaagde er verder niet in om doorleefde en adequate verklaringen af te leggen over uw schoolloopbaan in Iran. Toen u gevraagd werd welke richtingen er zijn in de laatste jaren van de middelbare school in Iran noemde u enkel humanitaire studies en experimentele studies. In werkelijkheid echter zijn er nog heel wat andere keuzemogelijkheden. U stelde dat u de humanitaire richting had gevolgd maar u kon slechts één vak noemden uit deze richting. Op de vraag welke vakken u had antwoordde u het volgende: "Sociale studies, er zijn er veel ik kan ze niet allemaal noemen. Ik weet niet welk interview dit is, er zijn er veel, ik kan ze niet allemaal uitleggen". Daarnaast staat op beide door u voorgelegde schoolattesten vermeld dat u geboren bent in het jaar 1373 (periode maart 1994/maart 1995). U beweerde echter geboren te zijn in de vierde maand van 1375 (periode juni/juli 1996). Geconfronteerd met de datum op uw schoolattesten antwoordde u dat 1375 uw correct geboortjaar zou moeten zijn (CGVS I, p. 4 en 5). Toen u daarop gevraagd werd hoe oud u bent moest u dit uitrekenen en stelde u dat u 19 of 20 bent. U voegde toe dat dit de leeftijd was die in België werd vastgelegd op basis van het voornoemde leeftijdsonderzoek en beweerde dat u uw echte leeftijd niet kent (CGVS I, p. 5). Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen bewijskracht worden toegekend aan de door u voorgelegde schoolattesten. Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat frauduleuze Iraanse documenten zowel in Iran als in Europa tegen betaling kunnen worden verkregen.

Verder blijkt uit bovenvermelde informatie dat er in Iran ook Afghaanse scholen zijn. Hiernaar gevraagd legde u uiterst vage verklaringen af. Zo stelde u dat er ooit een school was en dat u er niets meer over weet. U voegde toe dat de school geen specifiek adres had en u dacht dat het een plaats was waar jongens konden studeren. Van een Afghaan die vanaf zijn vijfde levensjaar onafgebroken in Iran woonde als vluchteling kan echter verwacht worden dat hij meer zou kunnen vertellen over het door de Afghaanse gemeenschap georganiseerde onderwijs in Iran (CGVS II, p. 7).

Over de reden waarom u uw Iraanse vluchtelingenkaart niet kon voorleggen legde u tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat u twee keer werd gearresteerd door de Iraanse autoriteiten. Bij de tweede arrestatie die plaatsvond in de stad Karaj, welke niet tot provincie Teheran behoort, werd uw kaart geannuleerd omdat u er illegaal was (CGVS I, p. 11 en 12). Tijdens het tweede gehoor stelde u echter dat u de tweede keer werd gearresteerd toen u fruit aan het plukken was in een voor u onbekende stad in de richting van Qazvin. Geconfronteerd met u eerdere verklaringen antwoordde u 'take it like that' (CGVS II, p. 5 en 6). U stelde tevens dat het de Niruye Entezami was die u voor de tweede keer arresteerde maar dat het Ettela'at was die vastgesteld had dat de kaart niet geldig was op de plaats waar u werd opgepakt. Dat de Iraanse geheime dienst zich met zoiets banaal zou bezighouden is toch wel bevreemdend (CGVS II, p. 5). Daarnaast verklaarde u dat de Iraanse vluchtelingenkaart 'amayesh' wordt genoemd en dat het genummerd was van 1, 2, 3 en 7 en 8. Welk nummer uw laatste kaart had kon u zich echter niet herinneren (CGVS I, p. 9). Hoe vaak de kaart vernieuwd moest worden wist u evenmin te zeggen omdat uw moeder en uw broer dat deden (CGVS I, p. 9). Verder haalde u aan dat jullie de vluchtelingenkaarten moesten gaan halen in een plaats genaamd 'urduga Askarabad'. Gevraagd naar de betekenis van het woord 'urduga' antwoordde u dat het een plaats is waar ze kaarten verlengen. Gevraagd of het gewoon een soort bureau was antwoordde u dat u het niet wist omdat u er niet binnen mocht van de politie. Gevraagd naar de betekenis van de term

'urduga' stelde u aanvankelijk dat het een centrum is met vertakkingen om dan te zeggen dat het zo heet in Iran maar dat u de betekenis niet kent (CGVS I, p. 9 en 10). Gevraagd hoe jullie wisten wanneer het tijd was om de vluchtelingenkaart te verlengen antwoordde u dat andere Afghanen jullie dat vertelden. Op de vraag hoe zij dat wisten moest u het antwoord schuldig blijven en u voegde toe dat er een datum op de kaart staat en als de datum was verlopen moest men zich aanbieden voor verlenging (CGVS II, p. 7). In de praktijk echter wordt de vervaldatum van de vluchtelingenkaarten in Iran vaak verschillende keren met enkele maanden verlengd zonder dat men zich hoeft aan te bieden. De verlengingen worden aangekondigd via de media. De data waarop men zich daadwerkelijk moet aanbieden voor het verkrijgen van een nieuwe kaart worden eveneens via de media gecommuniceerd. Gezien u reeds meerderjarig was toen u Iran verliet kan verwacht worden dat u op de hoogte bent van zaken als bovenstaande.

Treffend is ook dat u die tot het twaalfde jaar school zou gelopen hebben in Iran nauwelijks iets te vertellen over de Bassidj (mobilisatie der verdrukten). Nochtans zijn de bassidji nadrukkelijk aanwezig in het Iraanse straatbeeld en staan zij in voor tal van taken gaande van ordehandhaving bij betogingen tot het toezien op de naleving van kledingvoorschriften. U wist enkel te zeggen dat het een 'force' is en dat ze islamitische bevelen geven en Khamenei volgen (CGVS I, p. 12 en 13). Gevraagd of er een bassidji post was in uw school antwoordde u 'er waren er', ze waren 's nachts actief' hetgeen geen steek houdt (CGVS I, p. 14). Gevraagd naar manifestaties in Iran de jaren voor uw vertrek antwoordde u dat er betogingen waren in khordad 1388 (mei/juni 2009) nav de toenmalige presidentsverkiezingen (CGVS I, p. 15). Dit is echter reeds zeven jaar geleden. In werkelijkheid vonden er in de nasleep van de door u genoemd verkiezingen in de daaropvolgende maanden ook nog betogingen en rellen plaats met name in de maanden tir, mordad en shahrivar (vierde, vijfde en zesde maand van de Iraanse kalender). In datzelfde jaar vonden er nog zware rellen plaats in de ashura periode (december 2009 volgens onze kalender). Ook in het jaar 2010 en 2011 vonden voornamelijk in Teheran maar ook in andere steden heel wat samenkomsten en manifestaties plaats waarbij burgers gearresteerd werden.

Uit bovenvermelde informatie blijkt tevens dat er de jaren voor uw vertrek ook betogingen plaatsvonden in Teheran. Dat u enkel weet heeft van de manifestaties in khordad 1388 is uiterst bevreemdend. Uit het administratief dossier (CGVS I, p. 11 en 12) blijkt dat u zowel het Dari als het Farsi machtig bent (de varianten van het Perzisch die gesproken worden in respectievelijk Afghanistan en Iran). Het Dari en het Farsi zijn echter beiden dialecten van het Perzisch. Dari en Farsi sprekers kunnen elkaar verstaan. In dit verband dient tevens opgemerkt dat in Afghanistan en Iran dezelfde kalender wordt gebruikt, enkel de namen van de maanden verschillen.

De door u voorgelegde documenten werden hierboven reeds besproken.

Gelet op het geheel van alle bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering als zou u vanaf uw vijfde levensjaar onafgebroken als Afghaans vluchteling in Iran hebben gewoond.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een

asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen en/of uw feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens de gehoren op de zetel van het CGVS dd. februari 2016 en 30 mei 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het feit dat u de plicht heeft om de waarheid te vertellen (CGVS I, p. 1 en CGVS II, p. 1). U werd tijdens deze gehoren uitdrukkelijk geconfronteerd met uw inconsistente verklaringen over uw leeftijd, uw woonplaats in Iran, de financiële situatie van uw familie en de omstandigheden waarin uw Iraanse vluchtelingenkaart zou geannuleerd zijn (CGVS I, p. 5, 6 en CGVS II, p. 2,3,5 en 6). U bleef echter vasthouden aan uw verklaringen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u, bij de aanvang van beide gehoren, uitdrukkelijk heeft meegedeeld dat u de waarheid dient te vertellen en u tijdens het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd werd met inconsistenties in uw verklaringen bleef u volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM, van de artikelen “48 tot en met 48/6” van de vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de beginselen van behoorlijk bestuur zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen.

Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS I, p. 1 en CGVS II, p. 1) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Op basis van uw verklaringen en de door u neergelegde documenten is het immers onmogelijk om een zicht te krijgen op uw identiteitsgegevens en uw verblijfplaats(en) voor uw komst naar België.

Vooreerst verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ Fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling, p. 1) dat u geboren was op 5 juli 1999 en dus bij uw aankomst in België 16 jaar oud was. Echter dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde leeftijd geen geloof kan worden gehecht. De beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 11 augustus 2015 toont immers aan dat u op dat moment al 20,6 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2 jaar. Hieraan dient nog toegevoegd te worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aanvankelijk beweerde K.(...)R.(...) te heten (DVZ Fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling, p. 1). Hiermee geconfronteerd stelde u dat u een valse naam had genoemd omdat u bang was om teruggestuurd te worden naar Iran. U verwees hierbij ook naar uw Iraanse schooldocumenten waarop uw naam vermeldt staat als R.(...) S.(...) (CGVS I, p. 2). Daarna verduidelijkte u dat uw grootvader R.(...) heette en stelde u dat uw volledige naam dus R.(...) R.(...)S.(...) is. Toen u gevraagd werd of S.(...) R.(...) de naam was die u bij uw geboorte in Afghanistan had gekregen moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS II, p. 2). Van een asielzoeker mag echter ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland van bij aanvang correct inlicht over zijn leeftijd en zijn naam. Bovenstaande vaststellingen doen dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts hebt u helemaal niet aannemelijk gemaakt dat u sinds uw vijfde levensjaar onafgebroken als vluchteling in Iran hebt gewoond

Zo staken uw verklaringen over de plaats waar u vanaf uw vijfde tot aan uw vertrek naar België zou verbleven hebben niet met de op het CGVS aanwezige informatie. U verklaarde hieromtrent dat u vanaf uw aankomst in Iran tot uw vertrek naar Europa in Safa Dasht, deel van de stad Malard, had gewoond (CGVS I, p. 6). U beweerde dat Malard behoort tot het Shahriar district van de provincie Teheran. In werkelijkheid echter is Malard zelf een district en is de stad Malard de hoofdstad hiervan. Na confrontatie bleef u echter volhouden dat Malard behoort tot het district Shahriar. U wist daarnaast wel dat er een bus is van Malard naar Teheran en dat de busreis anderhalf uur duurt, maar gevraagd naar de naam van de busmaatschappij moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS I, p. 5 en 6).

Voorts legde u inconsistente en vage verklaringen af over de financiële situatie van uw gezin in Iran. Zo stelde u aanvankelijk dat jullie na de verdwijning van uw vader konden overleven doordat uw oudere broer als arbeider werkte. U voegde toe dat zijn loon niet zo slecht was en dat hij gemiddeld 500.000 toeman per maand verdiende (CGVS I, p. 7). Toen er tijdens het tweede gehoor gevraagd werd naar de leeftijd van uw oudere broer U.(...) verklaarde u dat hij drie jaar ouder was dan u. Toen er geopperd werd dat U.(...) toch wel zeer jong was op het moment dat uw vader verdween en hij het gezin begon te onderhouden wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat het uw moeder was die werkte, met name als kuisvrouw. Uw broer zou haar gewoon geholpen hebben. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen antwoordde u dat er tijdens het eerste gehoor niets gevraagd werd over uw broer, hetgeen niet als uitleg kan worden weerhouden (CGVS II, p. 2 en 3). Op de DVZ verklaarde u trouwens dat uw oudere broer niet kon werken omdat hij iets aan zijn been had (DVZ vragenlijst, p. 3, vraag 5). Bevreemdend in dit verband is ook dat u niet eens bij benadering kunt zeggen hoelang U.(...) naar school is geweest (CGVS II, p. 3). Toen u gevraagd werd hoeveel huur jullie betaalden in de periode voor uw vertrek moest u het antwoord schuldig blijven, u stelde dat u het zich niet meer kon herinneren (CGVS II, p. 3). Of jullie een huurwaarborg hadden moeten betalen wist u evenmin (CGVS II, p. 4). Gevraagd naar prijzen van dagdagelijks voedingsmiddelen in de periode voor uw vertrek kon u enkel dat van een brood noemen. Hoeveel een kip kostte wist u niet en van een liter melk kende u enkel de prijs van de periode voor de internationale sancties die volgens de op het CGVS aanwezige informatie een aanvang namen in de periode 2010/2012 (CGVS I, p. 13). Ook kon u niet eens bij benadering aangeven wat de prijs was van een liter benzine in Iran op het moment van uw vertrek (CGVS I, p. 13).

U slaagde er verder niet in om doorleefde en adequate verklaringen af te leggen over uw schoolloopbaan in Iran. Toen u gevraagd werd welke richtingen er zijn in de laatste jaren van de middelbare school in Iran noemde u enkel humanitaire studies en experimentele studies. In werkelijkheid echter zijn er nog heel wat andere keuzemogelijkheden. U stelde dat u de humanitaire richting had gevolgd maar u kon slechts één vak noemen uit deze richting. Op de vraag welke vakken u had antwoordde u het volgende: "Sociale studies, er zijn er veel ik kan ze niet allemaal noemen. Ik weet niet welk interview dit is, er zijn er veel, ik kan ze niet allemaal uitleggen". Daarnaast staat op beide door u voorgelegde schoolattesten vermeld dat u geboren bent in het jaar 1373 (periode maart 1994/maart 1995). U beweerde echter geboren te zijn in de vierde maand van 1375 (periode juni/juli 1996). Geconfronteerd met de datum op uw schoolattesten antwoordde u dat 1375 uw correct geboortjaar zou moeten zijn (CGVS I, p. 4 en 5). Toen u daarop gevraagd werd hoe oud u bent moest u dit uitrekenen en stelde u dat u 19 of 20 bent. U voegde toe dat dit de leeftijd was die in België werd vastgelegd op basis van het voornoemde leeftijdsonderzoek en beweerde dat u uw echte leeftijd niet kent (CGVS I, p. 5). Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen bewijskracht worden toegekend aan de door u voorgelegde schoolattesten. Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat frauduleuze Iraanse documenten zowel in Iran als in Europa tegen betaling kunnen worden verkregen.

Verder blijkt uit bovenvermelde informatie dat er in Iran ook Afghaanse scholen zijn. Hiernaar gevraagd legde u uiterst vage verklaringen af. Zo stelde u dat er ooit een school was en dat u er niets meer over weet. U voegde toe dat de school geen specifiek adres had en u dacht dat het een plaats was waar jongens konden studeren. Van een Afghaan die vanaf zijn vijfde levensjaar onafgebroken in Iran woonde als vluchteling kan echter verwacht worden dat hij meer zou kunnen vertellen over het door de Afghaanse gemeenschap georganiseerde onderwijs in Iran (CGVS II, p. 7).

Over de reden waarom u uw Iraanse vluchtelingenkaart niet kon voorleggen legde u tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat u twee keer werd gearresteerd door de Iraanse autoriteiten. Bij de tweede arrestatie die plaatsvond in de stad Karaj, welke niet tot provincie Teheran behoort, werd uw kaart geannuleerd omdat u er illegaal was (CGVS I, p. 11 en 12). Tijdens het tweede gehoor stelde u echter dat u de tweede keer werd gearresteerd toen u fruit aan het

plukken was in een voor u onbekende stad in de richting van Qazvin. Geconfronteerd met u eerdere verklaringen antwoordde u 'take it like that' (CGVS II, p. 5 en 6). U stelde tevens dat het de Niruye Entezami was die u voor de tweede keer arresteerde maar dat het Ettela'at was die vastgesteld had dat de kaart niet geldig was op de plaats waar u werd opgepakt. (...) (CGVS II, p. 5). Daarnaast verklaarde u dat de Iraanse vluchtelingenkaart 'amayesh' wordt genoemd en dat het genummerd was van 1, 2, 3 en 7 en 8. Welk nummer uw laatste kaart had kon u zich echter niet herinneren (CGVS I, p. 9). Hoe vaak de kaart vernieuwd moest worden wist u evenmin te zeggen omdat uw moeder en uw broer dat deden (CGVS I, p. 9). Verder haalde u aan dat jullie de vluchtelingenkaarten moesten gaan halen in een plaats genaamd 'urduga Askarabad'. Gevraagd naar de betekenis van het woord 'urduga' antwoordde u dat het een plaats is waar ze kaarten verlengen. Gevraagd of het gewoon een soort bureau was antwoordde u dat u het niet wist omdat u er niet binnen mocht van de politie. Gevraagd naar de betekenis van de term 'urduga' stelde u aanvankelijk dat het een centrum is met vertakkingen om dan te zeggen dat het zo heet in Iran maar dat u de betekenis niet kent (CGVS I, p. 9 en 10). (...)

Treffend is ook dat u die tot het twaalfde jaar school zou gelopen hebben in Iran nauwelijks iets te vertellen over de Bassidj (mobilisatie der verdrukten). Nochtans zijn de bassidji nadrukkelijk aanwezig in het Iraanse straatbeeld en staan zij in voor tal van taken gaande van ordehandhaving bij betogingen tot het toezien op de naleving van kledingvoorschriften. U wist enkel te zeggen dat het een 'force' is en dat ze islamitische bevelen geven en Khamenei volgen (CGVS I, p. 12 en 13). Gevraagd of er een bassidji post was in uw school antwoordde u 'er waren er', ze waren 's nachts actief' hetgeen geen steek houdt (CGVS I, p. 14). Gevraagd naar manifestaties in Iran de jaren voor uw vertrek antwoordde u dat er betogingen waren in khordad 1388 (mei/juni 2009) nav de toenmalige presidentsverkiezingen (CGVS I, p. 15). Dit is echter reeds zeven jaar geleden. In werkelijkheid vonden er in de nasleep van de door u genoemd verkiezingen in de daaropvolgende maanden ook nog betogingen en rellen plaats met name in de maanden tir, mordad en shahrivar (vierde, vijfde en zesde maand van de Iraanse kalender). In datzelfde jaar vonden er nog zware rellen plaats in de ashura periode (december 2009 volgens onze kalender). Ook in het jaar 2010 en 2011 vonden voornamelijk in Teheran maar ook in andere steden heel wat samenkomsten en manifestaties plaats waarbij burgers gearresteerd werden.

Uit bovenvermelde informatie blijkt tevens dat er de jaren voor uw vertrek ook betogingen plaatsvonden in Teheran. Dat u enkel weet heeft van de manifestaties in khordad 1388 is uiterst bevreemdend. Uit het administratief dossier (CGVS I, p. 11 en 12) blijkt dat u zowel het Dari als het Farsi machtig bent (de varianten van het Perzisch die gesproken worden in respectievelijk Afghanistan en Iran). Het Dari en het Farsi zijn echter beiden dialecten van het Perzisch. Dari en Farsi sprekers kunnen elkaar verstaan. In dit verband dient tevens opgemerkt dat in Afghanistan en Iran dezelfde kalender wordt gebruikt, enkel de namen van de maanden verschillen.

De door u voorgelegde documenten werden hierboven reeds besproken.

Gelet op het geheel van alle bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering als zou u vanaf uw vijfde levensjaar onafgebroken als Afghaans vluchteling in Iran hebben gewoond.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het

aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen en/of uw feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens de gehoren op de zetel van het CGVS dd. februari 2016 en 30 mei 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het feit dat u de plicht heeft om de waarheid te vertellen (CGVS I, p. 1 en CGVS II, p. 1). U werd tijdens deze gehoren uitdrukkelijk geconfronteerd met uw inconsistente verklaringen over uw leeftijd, uw woonplaats in Iran, de financiële situatie van uw familie en de omstandigheden waarin uw Iraanse vluchtelingenkaart zou geannuleerd zijn (CGVS I, p. 5, 6 en CGVS II, p. 2,3,5 en 6). U bleef echter vasthouden aan uw verklaringen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u, bij de aanvang van beide gehoren, uitdrukkelijk heeft meegedeeld dat u de waarheid dient te vertellen en u tijdens het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd werd met inconsistenties in uw verklaringen bleef u volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.”.

Voormelde motieven zijn pertinent, vinden allen steun in het administratieve dossier en worden door de Raad overgenomen.

Het argument dat verzoeker nadien duidelijkheid heeft verschaft over zijn identiteit en zijn echte naam niet durfde opgeven uit angst te worden teruggestuurd naar Iran, kan aan de gedane vaststelling dat hij bij aankomst in België een valse naam en foutieve leeftijd had genoemd geen afbreuk doen. Van een asielzoeker mag echter ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland van bij aanvang correct inlicht over zijn leeftijd en zijn naam. De Raad merkt hierbij ook op dat het geheel van de voormelde motieven is die maken dat er aan verzoekers asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht.

Uit het administratief dossier blijkt dat volgens een medisch onderzoek verzoeker op 3 augustus 2015 een leeftijd had van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dit brengt met zich mee dat verzoeker op de datum van zijn vertrek uit Iran minimum 18 jaar oud was en dus niet meer minderjarig. Zelfs van een persoon met een jeugdige leeftijd kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn directe en persoonlijke leefwereld, zoals het district waarin hij sinds vijfjarige leeftijd woonachtig was, welke richtingen er zijn in de laatste jaren van de middelbare school in Iran en welke vakken hij heeft gevolgd, Afghaanse scholen in Iran, de Bassidj die nadrukkelijk aanwezig zijn in het Iraanse straatbeeld en recente betogingen, als Afghanistan die reeds vanaf vijfjarige leeftijd in Iran woont en aldaar zes jaar middelbare school heeft gevolgd.

Voorts legde verzoeker inconsistente en vage verklaringen af over de financiële situatie van zijn gezin in Iran en blijkt hij onwetend te zijn over de huur die zijn moeder betaalde in de periode voor zijn vertrek en het bestaan van een huurwaarborg. Gevraagd naar prijzen van dagdagelijkse voedingsmiddelen in de periode voor zijn vertrek kon verzoeker enkel dat van een brood noemen. Hoeveel een kip kostte wist hij niet en van een liter melk kende hij enkel de prijs van de periode voor de internationale sancties die volgens de op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanwezige informatie een aanvang namen in de periode 2010/2012. Ook kon hij niet eens bij benadering aangeven wat de prijs was van een liter benzine in Iran op het moment van zijn vertrek. Uit het gehoorverslag blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kan volgen en hij de logica en de inhoud van de vragen correct begrijpt. Van verzoeker kan dan ook verwacht worden dat hij correct kan antwoorden op eenvoudige vragen over elementen uit de dagelijkse leefwereld van een volwassen persoon met de Afghaanse nationaliteit die reeds vanaf vijfjarige leeftijd beweert in Iran te hebben gewoond en naar school te zijn geweest. Om deze vragen correct te kunnen beantwoorden is overigens geen verregaande kennis vereist.

Het argument dat er veel gewicht wordt toegekend aan inconsistenties en foutjes van verzoeker in zijn relaas, kan geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen. De Raad acht verzoekers onwetendheid over een aantal eenvoudige elementen uit zijn dagelijkse leefwereld niet aannemelijk. Ook de algemene bewering dat het om de beleving zoals verzoeker deze heeft ervaren tijdens zijn verblijf in Iran, kan geen afbreuk doen aan de pertinente vaststelling dat er gelet op zijn onwetendheid en inconsistente verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan zijn verblijf in Iran.

Ten aanzien van het verwijt dat geen rekening werd gehouden met de correcte verklaringen zoals verblijfskaarten en televisiezenders in Iran, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Het verwijzen naar zijn problemen in Iran is niet dienstig. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in Iran, kan er evenmin geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is aangezien het zich volgens verzoekers verklaringen aldaar heeft afgespeeld. Dienvolgens kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vluchtelingenrechtelijke vrees of reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verklaarde vanaf vijfjarige leeftijd in Iran te hebben verbleven, doch maakt dit gelet op wat voorafgaat geheel niet aannemelijk. Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk waar hij voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn land van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de regio van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Ongeacht het feit dat verzoeker verklaarde dat hij in het dorp Khodaidadkhel in de provincie Baghlan geboren is, maakt hij niet aannemelijk dat hij tot voor kort afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF